

L'amor és l'opi de les dones

Tampoc penso en si em dec estar deixant espais on ser, de debò, tranquil·la i serena

Foto: Marta Mas

No penso que la setmana que ve he de trucar a la fisio perquè em descontracturi l'esquena, que les cervicals em fan crec-crec. Ni que m'hauria de tallar les ungles, passar per la botiga d'Entença a comprar fruits secs a granel i regar el cactus del despatx. No penso a trucar a l'A, que ja ha acabat finals, ni a preguntar-li a la M com li ha anat l'entrevista, ni a enviar els mails que se'm van acumulant dia rere dia. Tampoc en les obres de teatre d'aquesta temporada, en si puc anar a la Central, a la Taifa o a la Invisible els deu minuts que tinc lliures o en l'article de la Vallecillos de la setmana passada. I penso en tu.

No penso en quin llibre agafaré quan acabi el que duc al bolso. Tampoc em passa pel cap amb qui m'agradaria viatjar o on m'agradaria anar, si pogués. Si al final em vull comprar la bici o desisteixo i vaig a peu, ni en com fer-ho millor i reduir -de debò- els residus que genero cada dia. Tampoc penso en com m'ho faré per haver cantat en una coral, haver vist aurores boreals,

continuar col·laborant en un hort urbà, destruir el patriarcat i haver après a fer taitxí, mitja i ceràmica abans de morir-me. Però penso en tu.

No penso, tampoc, en l'àvia, que s'ha fotut de lloros. Ni en com m'ha travessat el cos el comentari de l'E, en què deu significar que faci dies que no descanso quan dormo, ni en si cuido prou les amigues. Tampoc penso en si em dec estar deixant espais on ser, de debò, tranquil·la i serena: si els tinc, amb qui i on. No enumero mentalment els temes que em preocupen: aquestes microoppressions que tenim tan normalitzades, aquesta economia que desborda residus arreu, què vol dir posar la vida al centre de veres. Si m'autoexigeixo massa, en quines gàbies duc dins o si les arestes m'esquincen o les estic aconseguint erosionar. Perquè penso en tu.